

ДМИТРИЙ БИЛЕНКИН СЧУПИ МИ СЕ ЕСКУДЕРЪТ

Превод от руски: Пламен Николов, 1978

chitanka.info

Горският път завиваше надясно. Там имаше поляна, цялата покрита с жълтите цветове на лютичето, а над поляната висеше обикновена летяща чинийка. Именно в този момент люкът се отворя и по въздуха като по стълбичка на земята се спусна чуждопланетянецът. Той беше мъничък, кръгличък, розовичък, почти гол и блестеше като смазан. Аз не се уплаших и даже не се удивих особено, защото многочислените разкази и статии за предстоящия контакт ме бяха подготвили психологически за такава среща. Беше ми само страшно неприятно, че не съм в строг черен костюм, найлонова риза и вратовръзка. Закопчах яката на ковбойката, магнах от ръкава кой знае откъде залепилата се паяжина в пристъпих напред:

— Здравейте!

— Здравейте! — отговори той, без да си отваря устата, на чист руски език и аз отново не се учудих, тъй като от литературата вече знаех, че между другите цивилизации телепатическият обмен на мисли е широко разпространен.

— Здравейте — повтори той. — Счупи ми се ескудерът. Къде е най-близкият сотар?

— Какво? — изумих се аз. — Сотар? А това какво е?

— Как какво е? — сега пък той се изуми. — Е, това е... То е... такова място, където поправят...

— Ремонтна работилница? — досетих се аз.

— Да-да! Разбирате ли, моят ескудер...

„Ескудер... — смаяно си помислих. — Сотар... Ремонтна работилница...“ Не така си представях срещата. Ама да бе! Ами че той е претърпял авария! Тогава всичко е ясно. Той търси помощ от хората.

— Какво се е случило с двигателя ви? — попитах аз, поглеждайки под чинийката.

— О, вие сте спектралист? — зарадва се той. — Тогава, вие може би, ще ми обясните, защо по време на фикаризация субтит желтокс?

При думата „желтокс“ очите ми самоволно започнаха да напускат орбитите си. Контактът на „братята по разум“ явно се отклоняваше от традиционната схема.

— Вие сте претърпели авария? — тъпо изрекох аз.

— Каква авария? — той даже подскочи. — Желтокс субтит!

— А този... как беше... ескудер не субти ли?

— Вие сте откачил! Кай може ескудерът да субти? Позволете, вие значи, не сте спектралист?

— Не съм — отговорих аз.

— Тогава защо ме мотааете? Кажете направо: ще мога ли тук да си поправя ескудера иди не?

— Нашата земна техника... — започнах аз колебливо, отдавна запъналата се в гърлото ми фраза.

— Ако не вашата, то на съседната планета — нетърпеливо ме прекъсна той. — Каква е разликата?

— Огромна — отговорих аз.

Той изпръхтя от възмущение.

— Знаете ли, аз нямам време за остроумия. Трябва да си поправя ескудера. Аз не мога без ескудер. Така че, има ли тука някъде наблизо — той очерта с розовото си пръстче небето, — ако не сотар, то поне някакъв примитивен спуч?

— Вижте какво — казах аз. — На зная какво е това „спуч“. И какво е това „желтокс“. Но аз съм радостен да ви приветствувам на Земята. Ние сме щастливи, че Контактът най-после са осъществили. И в този тържествен момент...

— Какво? — развълнува се чужденецът. — Излиза, че аз съвсем не съм попаднал там, където трябваше?

— Няма вие сте летели не към Земята?!

— За пръв път дори чувам за такава звездна система.

— Това е името на нашата планета!

— Прелестно име! И при вас е много мило, много-много мило... Колко жалко, че нямате сотар!

— Затова пък ние имаме...

— Зная, зная! Всякакви там паметници, пейзажи... Но отпуската ми свършва.

— Излиза, че вие не сте изследовател?! Не сте учен?

— Ни най-малко. Аз...

Той не се доизказа. По лицето му бавно започна да се разлива недоумение. Той ме погледна, после погледна краката си...

— Това какво е?! — пропищя той, показвайки два тлъсти комара, които се бяха прилепили към бедрото му с явното намерение да се нахранят.

— Това са комари. Изгонете ги.

— Хапят ли?!

— Дреболия, не им обръщайте внимание.

Но чуждопланетянецът пъргаво подскочи и се понесе към черупката си, смешно размахвайки пети.

— Ей, къде хукнахте! — закрещях аз. — Разберете най-накрая, че вие сте първият представител на друга цивилизация, който...

— Ако на други им харесва, когато ги хапят, то си е лично тяхна работа — чу се откъм люка. — Прощавайте!

Гърбът му беше толкова лъскав и охранен, че аз разбрах цялата безнадеждност на опитите си да постигна взаиморазбиране. От този гръб сякаш капеше презрение.

— Ей! — закрещях след него. — Само един въпрос още: що за чудо е това — ескудер?

— Ескудер? — той се обърна. — Вие даже и това не знаете! Странно! А с какво тогава си миете зъбите?

Люкът се хлопна. Чужденецът отпътува.

Публикувано във вестник „Технически авангард“, брой 155/1978

г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.